

Van twee walletjes snoepen

Door Sietske

Exploitanten van bordelen gedragen zich als werkgevers maar willen geen sociale lasten betalen. Grote seksbedrijven proberen hierover een deal te sluiten met de belasting.

Voor exploitanten van seksclubs en privehuizen wordt het na de opheffing van het bordeelverbod kiezen of kabelen: vrouwen als zelfstandige of in loondienst. In het laatste geval moeten ze aan hun plichten als werkgevers voldoen en sociale lasten gaan betalen. Voor de vrouwen heeft dat het voordeel dat ze bijvoorbeeld in het geval van ziekte doorbetaald worden en recht op zwangerschapsverlof en dergelijke hebben. Exploitanten kunnen dan wel hun gezag laten gelden. Het nadeel is dat er problemen op de werkvloer kunnen ontstaan wanneer prostituees bepaalde klanten of seksuele handelingen weigeren.

Wanneer prostituees (m\v) als zelfstandig ondernemers in seksbedrijven aanwezig zijn en slechts faciliteiten als de kamers en gebruik van de bar inhuren, kunnen exploitanten geen gezag over hen uitoefenen. Ze kunnen dan geen eisen stellen aan de werktijden, de werkkleding en de contacten met klanten. Daar staat tegenover dat ze geen sociale lasten hoeven te betalen. De vrouwen moeten dan hun verzekeringen en dergelijke zelf regelen.

Maar zodra exploitanten eisen gaan stellen, is er sprake van een gezagsverhouding en moeten ze sociale lasten gaan betalen. Alles wijst er echter op dat exploitanten alleen de voordelen en niet de nadelen van beide systemen willen accepteren en schijnconstructies aan het bedenken zijn. Grote bedrijven maken afspraken over vaste werktijden en 'dresscodes' met zogenaamde zelfstandige ondernemers die ook nog een heuse sollicitatieprocedure moeten doorlopen en zelfs ontslagen kunnen worden.

De Rode Draad hoopt dat het Landelijk Instituut Sociale Zekerheid - zeg maar de bedrijfsverenigingen - de seksbedrijven nauwkeurig onder de loep gaat nemen op het voorkomen van gezagsverhoudingen. We mogen toch verwachten dat men geen uitzondering gaat maken voor de seksbranche. Veel exploitanten beweren dat ze het financieel niet kunnen bolwerken als ze sociale lasten moeten betalen. Aan de andere kant vrezen zij hun bedrijf niet te kunnen runnen als ze de vrouwen vrijlaten.

Als daarnaast exploitanten met criminele antecedenten worden geweerd, zal een welkome sanering het gevolg zijn. Alleen de bonafide bedrijven blijven over. Voor prostituees is dat immers gunstig; in tegenstelling tot exploitanten kunnen zij altijd wel werk vinden.

Bovendien krijgen zij de kans om dan voor een eigen bedrijf een van de schaarse

vergunning in de wacht te kunnen slepen. De prijzen zullen stijgen, maar dat wordt hoog tijd. De laatste twintig jaar zijn de prijzen voor seksuele dienstverlening niet gestegen.

Hopelijk verdwijnen dan de negentiende-eeuwse verhoudingen uit de prostitutiewereld. Maar dat zal niet lukken als exploitanten zich niet alleen de rechten van werkgevers toe-eigenen, maar de zogenaamde werknemers ook nog eens laten opdraaien voor de omzetbelasting.



In het Parool van 6 september gaat Heuft van Yab Yum er prat op dat 'hij de 'omzetbelasting van de vrouwen voor zijn rekening neemt' In een adem zegt: 'blij te zijn dat prostituees als normale werknemers worden behandeld'. Maar 'normale werknemers' hoeven geen omzetbelasting te betalen maar wel inkomstenbelasting. Zelfstandige ondernemers moeten BTW afdragen, maar kunnen ook weer de BTW die zijzelf betalen aftrekken. Ondernemers regelen zelf hun boekhouding of huren hun eigen boekhouder in. Ze nemen dan zeker niet de accountant van de andere partij in de arm. Exploitanten van prostitutiebedrijven vinden het daarentegen doodnormaal dat ze met hun accountant en de 'meiden om de tafel gaan zitten.' Ook uit Enschede komen berichten dat de belasting akkoord is gegaan met deze onjuiste gang van zaken.